

på en måde, der i øvrigt indebærer en trussel om vold mod et medlem af husstanden.

Bestemmelsen supplerer kravet om aktuel kriminalitet, jf. ovenfor, og skaber mulighed for, at bortvisning på kerneområdet – de voldelige overgreb – kan ske i tilfælde, hvor der ikke er begrundet mistanke om, at der aktuelt er begået en lovovertrædelse. Bestemmelsen indebærer, at bortvisning også vil kunne ske ved trusler om simpel vold efter straffelovens § 244, uanset at sådanne trusler efter straffelovens bestemmelse om trusler (§ 266) ikke i sig selv er strafbare. Det nærmere anvendelsesområde for reglen i 2. led må i øvrigt bestemmes efter de kriterier, der er knyttet til straffelovens § 266.

Kravet om, at et indgreb forudsætter begrundet mistanke, gælder tilsvarende for bestemmelsens 2. led.

Ifølge § 2, nr. 2, kræver bortvisning efter både 1. og 2. led i nr. 1, at der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende ved forbliven i hjemmet vil begå en lovovertrædelse, der er nævnt i nr. 1. Bestemmelsen fastsætter de omstændigheder, der kan begrunde et indgreb i form af bortvisning (indikationskravet).

Bestemmelsen svarer til retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, om varetægtsfængsling både med hensyn til indikationens indhold (gentagelsesfaren) og dens grundlag (bestemte grunde). Praksis vedrørende § 762, stk. 1, nr. 2, vil derfor kunne være vejledende ved fortolkningen af den foreslåede bortvisningsbestemmelse.

Bortvisning vil imidlertid efter sit formål være et indgreb, som skal medvirke til at bekæmpe vold i hjemmet, og det forudsættes, at reglen i forbindelse med bortvisning anvendes under hensyntagen til de særlige forhold, der knytter sig til overgreb i familieforhold. Dette indebærer blandt andet, at betingelsen om gentagelsesfare her i højere grad end ved varetægtsfængsling i almindelighed vil kunne være opfyldt, selv om der kun er oplysning om et enkelt forhold, herunder et endnu ikke pådømt forhold.

Den foreslåede § 2, nr. 3, fastslår, at den almindelige proportionalitetsgrundsætning, som gælder for straffeprocessuelle tvangsindgreb, skal finde tilsvarende anvendelse ved bortvisning efter begge led i § 2, nr. 1. Den foreslåede bestemmelse er dog udformet særligt med henblik på bortvisning. Bortvisning bør således ikke anvendes, hvis indgrebet vil stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af den pågældendes forhold, hensynet til den pågældendes husstand og karakteren af den adfærd, der er udvist fra den pågældendes side. Proportionalitetskravet i forbindelse med beslutning om bortvisning indebærer så-

ledes en helhedsvurdering af, om bortvisning i det konkrete tilfælde er et rimeligt indgreb.

I denne helhedsvurdering skal på den ene side indgå hensynet til den pågældendes husstand og karakteren af den krænkende parts adfærd, herunder vægten af den risiko og den ulempe, som husstanden udsættes for ved den krænkende parts forbliven i hjemmet. I den forbindelse må der også lægges vægt på, om samlivet har været så kort, at det kan fremstå som mere rimeligt end ellers, at det er den krænkede part, der må forlade hjemmet.

På den anden side skal indgå hensynet til den krænkende part selv, herunder den konkrete ulempe og forstyrrelse, som indgrebet vil påføre den pågældende, ikke mindst i tilfælde hvor den pågældende driver sit erhverv i eller i nær tilknytning til hjemmet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Stk. 1 indebærer, at en afgørelse om bortvisning kan kombineres med et almindeligt tilhold, dvs. en advarsel mod at trænge sig ind på, forfølge med skriftlige henvendelser eller på anden lignende måde forfølge den eller de personer, som bortvisningen skal beskytte. Bestemmelsen er formuleret i overensstemmelse med straffelovens § 265.

Den foreslåede bestemmelse kan kun anvendes sammen med bortvisning. Hvorvidt bortvisning bør ledsages af et almindeligt tilhold må bero på en vurdering af behovet for beskyttelse af forurettede.

Stk. 2 fastsætter, at en afgørelse om bortvisning ud over et almindeligt tilhold efter stk. 1 under visse betingelser kan kombineres med et geografisk afgrænset forbud mod at opholde sig bestemte steder.

Et sådant geografisk afgrænset forbud indebærer, at personen, der bortvises, forbydes at opholde sig i et nærmere afgrænset område i nærheden af boligen eller forurettedes arbejds- eller uddannelsessted. Formålet med bestemmelsen er at etablere en "sikkerhedszone" for forurettede, hvorved man vil kunne begrænse utrygheden hos personer, som har været og stadig er udsat for en betydelig belastning som følge af overgreb og trusler herom.

Det geografiske område, som forbuddet dækker, skal beskrives så præcist som muligt i afgørelsen, herunder ved anvendelse af kort over området. Et geografisk afgrænset forbud indebærer et væsentligt indgreb i den bortvistes bevægelsesfrihed, hvorfor udtrykket *i nærheden* skal fortolkes snævert. Det bør således være et mindre område, hvor den forurettede almindeligvis og ikke kun sporadisk færdes. Området bør ikke